Machine Translated by Google

Prot. CECh nr 96/2022

SPRAWOZDANIE SYNODALNE

PODSUMOWANIE KONFERENCJI EPISKOPATU W CHILE

I.- Wstęp: Doświadczenie synodalne

Lud Boży, droga nadziei

Ta synteza odpowiada ostatecznemu rozeznaniu biskupów Konferencji Episkopatu procesu synodalnego Kościoła w Chile. Staraliśmy się szanować ten proces doświadczany na różnych poziomach wspólnoty kościelnej, którego owoce są szczególnie wyrażone w Sprawozdaniach każdego Kościoła partykularnego.

Przeżyliśmy ten czas Synodu, na który wezwał nas Ojciec Święty, jako czas Ducha, który ubogacił i wzmocnił proces rozeznania eklezjalnego, który rozpoczęliśmy jako Kościół w Chile w 2018 roku. Był to czas dialogu i rozeznania, zorganizowanej pracy w różnych przestrzeniach i poziomach Kościoła, w celu promowania uczestnictwa i włączenia jak największej liczby wspólnot z ich wkładem.

Odbyliśmy tę synodalną podróż w bardzo szczególnym momencie naszej historii. Do trudności spowodowanych pandemią dodano kryzys społeczny i polityczny, którego doświadczamy jako kraj, zwłaszcza od października 2019 r. Również w Kościele nadal odczuwamy kryzys nadużyć, zauważając na tym samym synodzie. ścieżką poważne konsekwencje całej tej sytuacji w życiu katolików i ich wspólnot. Jednak spotkanie wspólnoty, które umożliwiło zmniejszenie powagi pandemii, wraz z samym doświadczeniem synodalnym, pomogło nam rozpoznać siebie jako Lud Boży, który wypełnia swoje powołanie idąc razem. W ten sposób zrodził się prąd radości, który nie tylko sprawia, że doceniamy ten czas słuchania i rozeznawania, którego doświadczyliśmy, ale także pozwala patrzeć z nadzieją w przyszłość, wezwani do poszukiwania nowych form i stylów bycia Kościołem: synodalny, proroczy i pełen nadziei.

W tym procesie był też opór, brak uczestnictwa, wspólnoty, które nie zostały inkorporowane. Po części może to wynikać z nowatorstwa postawionego wyzwania, ponieważ wiele wspólnot nie jest przyzwyczajonych do tego sposobu życia w Kościele. Wynikało to również z faktu, że niektórzy liderzy i pastorzy nie przyjęli odpowiadającej im roli animatora i lidera.

Machine Translated by Google

Kilka raportów diecezjalnych skarży się na brak lub słabe zaangażowanie księży.
Jednak trend większości był oparty na współpracy, celowy i proroczy, promując uczestnictwo w synodach i refleksję. Nie należy czytać tego sprawozdania, tracąc z oczu to zaangażowanie wiary i miłości Ludu Bożego wobec Pana i Jego Kościoła.

Ścieżka, która ma historię

Ta eklezjalna droga, którą przeżywamy, wpisuje się w długą tradycję synodalną Kościoła w naszym kraju, wyrażającą się w organizowaniu synodów i zgromadzeń w większości diecezji, a także w organizacji dwóch zgromadzeń kościelnych na szczeblu krajowym w latach 2007 i 2013. W ten sposób podjęto próbę promowania i tworzenia praktyk uczestnictwa i słuchania, przeżywania doświadczenia Ludu namaszczonego przez Ducha, który gromadzi i rozeznaje znaki czasu.

Zgodnie z tą tradycją i w kontekście kryzysu, jaki przeżywał Kościół w Chile, podczas nadzwyczajnego zgromadzenia, które odbyło się w lipcu 2018 r., biskupi podjęli decyzję o rozpoczęciu okresu rozeznania kościelnego poprzez szeroko zakrojone konsultacje z ludem Bóg. Później to
Inicjatywa została wzbogacona przez Zgromadzenie Kościelne Ameryki Łacińskiej i Karaibów, które zmotywowało wielu świeckich do udziału w swoim wkładem, zarówno osobistym, jak i grupowym.

W ten sposób dochodzimy do października 2021 roku, daty rozpoczęcia Synodu o synodalności. Od początku mówiliśmy, że nie zaczynamy czegoś zupełnie nowego, ale żyjemy, w ciągłości z poprzednimi procesami, jednym i wielkim procesem. Wszystkie te dialogi rzucają światło na różne aspekty życia kościelnego, przyczyniając się do większej świadomości w takich obszarach, jak uczestnictwo, style przywództwa, struktury współpracy, przestarzałe praktyki, a przede wszystkim wskazówki lub znaki dotyczące kierunku, w którym Kościół musi podążać jego duszpasterskie nawrócenie. W ten sposób wyrażono pragnienia i cele, aby wzrastać w bliskości, we wzajemnym wsparciu między różnymi członkami Ludu Bożego, w twórczym i inkluzywnym przywództwie, we wspólnotowym i wiarowym rozeznaniu w podejmowaniu decyzji oraz w potrzebie szkolenia i odnowy w procesach, strukturach i praktykach duszpasterskich, które wzmacniają misję ewangelizacyjną.

Wezwanie do głębokiego i pilnego nawrócenia, którego doświadczamy jako Kościół, wyraża się w pragnieniu „odzyskania centralnego miejsca Chrystusa”1, „powrotu do Słowa”, „powrotu do źródeł”, „pogłębienia życia modlitwy”. Na poziomie organizacyjnym wyraża się to w wyzwaniu wzmocnienia uczestnictwa, słuchania i dialogu, co zostało wyrażone w dokumencie: Systematyzacja. Rozeznanie kościelne 2019. Raport z wyników, fundamentalny wkład w tę drogę, którą przeżyliśmy jako Lud Boży pielgrzymujący w Chile.

Ocena procesów lokalnych

Wyartykułowanie różnych procesów kościelnych na tej samej i wyjątkowej drodze synodalnej dokonało się zasadniczo w Kościołach lokalnych, co umożliwiło poszanowanie różnorodności każdego z nich, a jednocześnie wzbogaciło wymianę instancje krajowe .

[1] Za każdym razem, gdy w cudzysłowie znajduje się cytat, który nie odnosi się do konkretnego źródła, jest to kwestia bezpośrednich cytatów z głosów uczestników procesu synodalnego, zawartych zasadniczo w Raportach diecezjalnych.

Machine Translated by Google

Nacisk całej tej drogi został położony na dwa obszary rozeznawania: więcej struktur synodalnych i więcej relacji ewangelicznych, jako jedna droga dialogu, słuchania i rozeznawania.

Konieczne jest podkreślenie kreatywności, która pojawiła się w większości diecezji, aby zachęcić do uczestnictwa i dialogu Ludu Bożego, tworząc różne instancje: otwarte konsultacje z parafianami, zgromadzenia parafialne i inne grupy kościelne, rady diecezjalne, doświadczenia modlitwy wspólnotowej , spotkania stref lub dekanatów, wspólna refleksja, ankiety. Wszystko to składa się na metodologie partycypacyjne, które faworyzowały „siedzenie przy stole, patrzenie sobie w oczy i prowadzenie szczerych dialogów".

Na zakończenie tego rozdziału doceniamy i doceniamy drogę synodalną jako wspólnotę, doświadczenie kościelne i duchowe, a także przestrzeń rozeznania, dialogu i poszukiwania działania Ducha Świętego w Kościele i świecie. Jest to wyraźny przejaw, że cały Lud Boży jest namaszczony Duchem Świętym, co wymaga, abyśmy nie wyrywali się z niego, aby szukać woli Bożej, która będzie kierować naszą misją.

II.- Treść syntezy:
Sprawy, które wywołały większy konsensus

Synodalny, proroczy i pełen nadziei Kościół, który stawia Jezusa w centrum

Istnieje wiele aspektów, w których wyrażano powszechne i wspólne odczucia
dotyczące potrzeby zmian, które należy przełożyć na opcje, które kierują
pracy naszego Kościoła w najbliższych latach. W tej części zajmiemy się tymi kwestiami, które osiągnęły praktycznie ogólny konsensus, w którym zgadza się ponad 90% Kościołów lokalnych. Usystematyzowaliśmy je w trzech wymiarach: Kościół synodalny, proroczy i nadziei. Jednak żaden z nich nie może zostać rozwiązany bez rozpoczęcia od
fundamentalny filar, który uznajemy za nieunikniony wymóg: odzyskanie centralnego miejsca Jezusa Chrystusa w życiu każdego i całej wspólnoty kościelnej.

Podstawowa zasada: centralne miejsce w Jezusie Chrystusie.

Największym konsensusem, jaki został wyrażony, jest przekonanie, że kryzys kościelny we wszystkich jego wymiary ma swój początek w „słabości wiary i niewierności Jezusowi". W związku z tym każda przemiana musi zaczynać się od osobistego i wspólnotowego nawrócenia, które:
podejmuje wyzwanie postawienia Jezusa w centrum życia Kościoła, aby zacząć od Niego na nowo, przyjmując w ten sposób zaproszenie Słowa Bożego: „Niech każdy zwraca uwagę na to, jak buduje. Nikt nie może położyć innego fundamentu niż ten już założony, którym jest Jezus Chrystus" (1 Kor 3,10-11).

Jesteśmy świadkami, że Lud Boży od dawna woła i tęskni za przywróceniem ewangelicznych korzeni pierwszych wspólnot chrześcijańskich, w których tak wielu uczniów nauczyło się koncentrować swoje życie na Panu, z prawdziwego doświadczenia osobistego. spotkanie z Nim i Jego Ewangelią: „Wszyscy ochrzczeni jesteśmy wezwani, aby zacząć od nowa"

Machine Translated by Google

Chrystus, aby rozpoznać i podążać za Jego Obecnością z tą samą rzeczywistością i nowością, z tą samą mocą uczucia, przekonywania i nadziei, jaką miał spotkanie z pierwszymi uczniami nad brzegiem Jordanu…” 2.

1.- Kościół synodalny

1.1. Pojmowanie Kościoła jako Ludu Bożego”

Jedną z obserwacji, którą możemy poczynić z radością, jest to, że różne wspólnoty mają bogate doświadczenie i zrozumienie Kościoła jako Ludu Bożego. Droga synodalna umożliwiła umocnienie tego zrozumienia samego siebie otrzymanego w Objawieniu i pomogła nam uznać się za członków jednego Ludu, dzieci tego samego Ojca i namaszczonych różnorodnością charyzmatów Ducha Świętego. Świeccy, osoby konsekrowane, księża, diakoni i biskupi, rozumiemy się jako współodpowiedzialni i protagoniści życia i misji Kościoła, wychodząc z fundamentalnej równości nadanej przez chrzest i wzbogaconej różnymi posługami.

W Sprawozdaniach diecezjalnych wiele jest wyrażeń, poprzez które manifestuje się to bogactwo rozumienia kategorii Ludu Bożego, ale także wyraża się poczucie straty, a co za tym idzie pragnienie odzyskania tego, co zostało utracone: „stać się znowu ludzie”. I istotną częścią tego dynamizmu jest uświadomienie sobie, że wszyscy jako Lud Boży dzielimy nie tylko równą godność, ale także tę samą kruchość. Z tej perspektywy dostrzegamy wezwanie Boga do budowania „Kościoła pokornego, dalekiego od wszelkiej mocy, uboższego i bardziej ewangelicznego”, „odnowionego i pokornego, nie potężniejszego po ludzku”, „który zakasa rękawy i gra do skóry, świadectwo, biedne i małe, czyniące to, co mówi nam Jezus”.

1.2. Więcej relacji ewangelicznych

Nawet gdy cenione są miejsca spotkań i przypadki uczestnictwa, które istnieją w naszych Kościołach lokalnych, na drodze synodalnej wyrażono żądanie pielęgnowania bardziej braterskich i dialogicznych sposobów relacji, charakteryzujących się cechami bliskości ze wszystkimi i między wszystkimi członkami Ludu. Boga.

Wspólnoty domagają się odnowienia sposobów wzajemnych kontaktów i sprawowania władzy w Kościele, gdyż potwierdzają autorytarne sposoby sprawowania posługi, co wyrządziło wiele szkód. Wielu wiernych odeszło lub zrezygnowało z uczestnictwa w przestrzeniach kościelnych, ponieważ nie czuli się docenieni, nie widziani i nie towarzyszyli im lub nie znaleźli serdecznych przestrzeni do życia i celebrowania wiary.

[2] Aparecida, nr 549

Machine Translated by Google

Ta obecność autorytarnego przywództwa wiąże się z manifestacją innych negatywnych wartości i problemów w Kościele, takich jak indywidualizm, klerykalizm, nadużycie władzy, trudności w rozwiązywaniu konfliktów i brak dialogu, a wszystko to skłania nas do pracować dla braterstwa.

Aby stworzyć bardziej ewangeliczne przestrzenie w naszych wspólnotach, konieczne jest przezwyciężenie tego, co zostało nazwane kulturą klerykalizmu, która przejawia się zarówno w świeckich, jak iw kapłanach i osobach konsekrowanych. W tej kulturze autorytet jest często doświadczany jako przywilej, a nie jako posługa ewangeliczna czy charyzmat dany dla dobra wszystkich; podczas gdy uczestnictwo i przejmowanie odpowiedzialności koncentruje się tylko na nielicznych, zwłaszcza z wyłączeniem świeckich, kobietach i młodych, z których wszystkie generują dynamikę zależności i infantylizacji, które uniemożliwiają wielu wiernym przeżywanie dojrzałej wiary. W Kościele potrzebujemy siebie nawzajem, jako bracia, aby żyć naszą wiarą i misją: to jest droga do przezwycię

1.3. Posługa Kościoła Ludu Bożego i Ciała Chrystusa.

Rozumiemy nasze powołanie i misję duszpasterzy wewnątrz Ludu Bożego i w służbie Ludu Bożego w taki sposób, że nie jest możliwe utrzymanie tożsamości posługi święceń bez wzajemnego ubogacania relacji między pasterzami a świeckimi. W rzeczywistości wszyscy członkowie Kościoła są od siebie uzależnieni, nie tylko ze względów strukturalnych, ale dlatego, że nasza tożsamość i misja byłyby niepełne bez wzajemnych więzów. Dlatego
Jesteśmy zachęcani do rozumienia komunii nie tylko jako harmonii między wszystkimi, ale jako wezwania do dzielenia się darem, który każdy otrzymał od Boga.

Otóż kategoria Ludu Bożego nie przeczy ani nie zaprzecza rozumieniu Kościoła jako Ciała Chrystusa, w którym istnieje różnorodność członków i urzędów, a Głową jest sam Chrystus, „którego całe ciało (...) otrzymuje utrzymanie i spoistość i wzrasta zgodnie z zamysłem Bożym” (Kol 2, 19). Są to kategorie uzupełniające się, które pozwalają nam lepiej zrozumieć służebność.

1.4. Sytuacja i opieka duchownych

Ten czas synodalny pozwolił nam spojrzeć na słabości i mocne strony duchowieństwa, które służy w naszych Kościołach. Wspólnoty okazały autentyczne uznanie dla swoich kapłanów i diakonów, dla ducha oddania i apostolskiego zaangażowania wielu z nich oraz wyraziły pragnienie troski o swoich duszpasterzy. Ale wykazali również pragnienia i wymagania, aby żyli bliżej swoich wiernych, towarzyszyli swoim wspólnotom i angażowali się w pracę i życie wiernych: „księży oddani, pomocni, prości i pokorni”.

Musimy nadal budować więcej struktur synodalnych i więcej relacji ewangelicznych, ożywianych braterstwem i posługą. Posługę kapłańską należy rozumieć w sposób bardziej ewangeliczny, kładąc większy nacisk na służbę niż na władzę. Nie ignorując szczególnego charakteru sakramentu Chrystusa Pasterza, być może zrozumienie
kapłaństwo jako głowa wspólnoty czasami przekładało się na praktyki duchowne, które nas skrzywdziły.

Machine Translated by Google

1.5. Zarządzanie duszpasterskie z większą liczbą procedur synodalnych

Nawrócenie Kościoła i ustanowienie nowej kultury wymagają nie tylko bardziej braterskich i ewangelicznych relacji, ale także więcej praktyk duszpasterskich i zarządczych synodalnych.

Wiele diecezji odniosło się do wytycznych dotyczących sprawowania służby w Kościele zawartych w dokumencie Integrity in Ecclecial Service (ISE), opublikowanym przez Konferencję Episkopatu Chile w 2020 roku. Są to wytyczne dotyczące świadectwa, zaangażowania na rzecz sprawiedliwości i równości spotkanie z innymi (dobre traktowanie), promowanie zdrowych i pełnych szacunku środowisk, które zapobiegają sytuacjom nadużycia, organizacja duszpasterstwa i troski o siebie, które są uznawane za istotny wkład w kierowanie odnową Kościoła i wdrażaniem stylów administracja i zarządzanie w służbie kultury synodalnej. To, że osią tego dokumentu jest uczciwość w służbie kościelnej, przypomina nam o znaczeniu podtrzymania naszego działania duszpasterskiego na wartościach ewangelicznych.
które promują jakość i spójność naszych usług oraz parametry, które pozwalają nam na przegląd i ocenę naszych postępów lub niepowodzeń w zarządzaniu.

W tej dziedzinie konieczny jest bardziej zdecydowany wysiłek w celu osiągnięcia skutecznego funkcjonowania rad duszpasterskich, rad gospodarczych i innych instancji, tworzenia praktyk i przestrzeni ewangelicznych na wszystkich poziomach życia Kościoła: w parafiach, wspólnotach, diecezjach , szkoły katolickie itp. Oczekiwania transformacji muszą być zapośredniczone przez zmiany strukturalne i zinstytucjonalizowane procedury, które nie zależą od
kto tutaj dowodzi Dlatego przestrzenie i formy partycypacji i zarządzania duszpasterskiego, a także podejmowania decyzji, muszą być powiązane z partycypacyjnymi, świadomymi i przejrzystymi procesami, w których stały nadzór nad duszpasterskimi, ekonomicznymi i administracyjnymi działaniami agentów duszpasterskich duchowni, świeccy lub osoby konsekrowane.

1.6. Udział kobiet w przestrzeniach decyzyjnych

Kobiety były protagonistami procesu synodalnego, z większym udziałem liczebnym niż mężczyźni, a także są aktywne w naszych wspólnotach. Jednak Raporty diecezjalne często stwierdzają, że nadal istnieje potrzeba dalszej integracji ich wkładu w życie Kościoła. Często pełnią drugorzędne role, nie zawsze powierza się im świeckie obowiązki na tym samym poziomie co mężczyznom, brakuje też większej integracji i udziału w organach decyzyjnych. Nawet gdy dostrzeże się postępy w tej materii, w kierownictwie Kościoła panuje wybitnie męskie spojrzenie.

1.7. Uczestnictwo młodzieży

Niski udział młodych ludzi w życiu kościelnym, aw wielu miejscach ich całkowita nieobecność, jest rzeczywistością, która nas niepokoi i zasmuca. Pilnie należy stworzyć przykłady uczestnictwa w rzeczywistości młodych ludzi, aby ożywić i odnowić życie naszych wspólnot, co niewątpliwie wymaga od nas wejścia i połączenia się z ich światem, przezwyciężenia lub skrócenia dystansu z ich interesującymi tematami.

Konieczne jest dostosowanie naszych działań i propozycji duszpasterskich tak, aby zrobić miejsce dla młodych ludzi, a my jako Kościół możemy być alternatywą, która ich przyjmuje i towarzyszy im w ich poszukiwaniach i procesach rozwoju.

Machine Translated by Google

Wiemy, że dla wielu młodych struktura kościelna nie ma sensu żyć swoją wiarą, a wielu innych nie czuje się słyszanymi lub akceptowanymi w życiu Kościoła. Dlatego tak pilne są wznowione działania w tej dziedzinie.

1.8. Dobre traktowanie i przezwyciężenie wszelkich form nadużyć

Tworzenie kultury synodalnej wymaga żywych relacji, charakteryzujących się dobrym traktowaniem i zapobiegających występowaniu wszelkiego rodzaju nadużyć. Chociaż w tej dziedzinie wciąż jest wiele wyzwań, z którymi należy się zmierzyć, począwszy od bardziej satysfakcjonującej odpowiedzi na ofiary i wspólnoty poszkodowane i zranione przez zbrodnie popełnione przez niektórych członków Kościoła, byłoby niesprawiedliwe nie rozpoznać drogi obranej jako eklezjalna wspólnota. Dokumenty przewodnie, funkcjonujące instytucje i podstawowe szkolenie w zakresie prewencji tysięcy duszpasterzy, między innymi, są pełnym nadziei świadectwem żmudnej pracy, z którą współpracowały także ocalałe ofiary nadużyć kościelnych.

Niezbędne jest jednak dalsze postępy we wdrażaniu praktyk zadośćuczynienia iw rzeczywistym działaniu we wszystkich Kościołach lokalnych minimalnej instytucjonalności prewencji, jak zostało to stwierdzone w tych samych dokumentach Kościoła w Chile.

2.- Kościół proroczy (rozeznanie znaków czasu)

2.1. Proroczy wymiar wiary

W większości raportów diecezjalnych wspólnoty wyrażają potrzebę, aby „Kościół ponownie odgrywał wiodącą rolę”, gdzie mocno przyjmuje prorocki wymiar swojej misji, zwłaszcza biorąc pod uwagę złożoną rzeczywistość społeczno-polityczną, której doświadczamy w Chile. W naszym biskupim rozeznaniu widzimy, że dzisiaj Kościół ma prostszą obecność pośród społeczeństwa i nie możemy oczekiwać powtórzenia dróg i kontekstów, które kiedyś były znaczące. Jednak prorocze świadectwo Kościoła wychodzącego, włączającego, przyjmującego i miłosiernego wobec odrzuconych, nawet jeśli nie jest podkreślane przez media, nadal jest nakazem, który pochodzi od Pana.

Od konsekracji chrztu rozpoznajemy wspólne powołanie, które wszyscy mamy jako Lud Boży, to znaczy rolę lub wymiar prorocki, który jest częścią naszej kondycji chrześcijan.

2.2. Ewangelizacja kultury

Kościół założony przez Jezusa Chrystusa jest pielgrzymem pośród świata i dlatego musi umieć prowadzić dialog ze środowiskiem, w którym realizuje swoją misję. Wymaga to nieustannej odnowy, aby zrozumieć język kultury, a stamtąd głosić Jezusa Chrystusa jako drogę życia, aby przemieniać rzeczywistość. Również tam, w kulturze, słucha wezwania Boga do odnowienia własnych ścieżek.

Machine Translated by Google

Wyzwaniem, które pojawia się w tej dziedzinie, jest konieczność zdecydowanego wkroczenia Kościoła w świat techniki, aby lepiej wypełniać swoją misję. Znajomość i wykorzystanie współczesnych technologii, z wyszkolonymi do tego zespołami, jest niezbędna, jeśli chcemy prowadzić dialog z młodzieżą oraz z dzisiejszymi mężczyznami i kobietami. Jest to ważny krok w kierunku lepszego przekazywania wiary.

23. Kościół w służbie pokoju, sprawiedliwości społecznej i troski o nasz wspólny dom"

Większość raportów diecezjalnych podkreśla potrzebę włączenia się jako uczniowie Chrystusa do społeczeństwa i większego zaangażowania w sprawy społeczne, znając dogłębnie aspiracje i problemy, które poruszają i dotykają naszych braci. Wyzwaniem pozostaje urzeczywistnienie tego, co zostało wyrażone na Soborze: „Radości i nadzieje, smutki i udręki ludzi naszych czasów, zwłaszcza ubogich i cierpiących, są jednocześnie radościami i nadziejami , smutki i udręki uczniów Chrystusa".

Społeczeństwo chilijskie doświadczyło w ostatnich latach głębokiego kryzysu społecznego i politycznego, kryzysu, który nadal wydaje się nie znajdować kanału umożliwiającego pełniejszą odpowiedź na żądania i pragnienia wyrażane przez obywateli. Kościół, przeżywając nawet swój własny kryzys, towarzyszył temu historycznemu czasowi słowem Bożym i swoją akcją solidarności; i chociaż nie pojawia się z protagonizmem innych czasów, działanie wielu wiernych i ich wspólnot jest autentycznym znakiem kościelnego zaangażowania na rzecz dobra wspólnego.

Szczególnie wrażliwym wymiarem jest obecnie troska o troskę o środowisko i uznanie praw społecznych, które pozwalają na większe poszanowanie godności ludzkiej wszystkich mieszkańców kraju. Kościół jest wezwany do zdecydowanego promowania tych spraw i wnoszenia wkładu ze swojej bogatej nauki społecznej i swojej praktyki ewangelizacyjnej, wiedząc, że „nie ma dwóch oddzielnych kryzysów, jednego środowiskowego i drugiego społecznego, ale jeden i złożony kryzys społeczno-środowiskowy [to wymaga kompleksowego podejścia do walki z ubóstwem, przywrócenia godności wykluczonym, a jednocześnie dbałości o przyrodę"4.

3. Kościół nadziei (misjonarz i samarytanin)

3.1. Radość misjonarska

Jako chrześcijanie wiemy, że Bóg nas dobrowolnie kocha i rozumiemy, że jesteśmy wezwani do ewangelizacji, wezwani przez Pana do dawania świadectwa Dobrej Nowiny Jego Królestwa. To jest źródło naszej radości. Dlatego uznajemy dynamizm misyjny za istotną nutę Kościoła, który „istnieje, by ewangelizować"5. Jest to zadanie, które historycznie mobilizowało i nadal mobilizuje wielu członków Ludu Bożego.

[3] Radość i nadzieja, nr 1
[4] Laudato Si, nr 139.
[5] Evangelii Nunciandi, nr 14

Machine Translated by Google

Być może kryzys kościelny doprowadził nas do zbytniego skupienia się na sobie. Trzeba wyjść z tego egocentryzmu i stać się Kościołem wychodzącym, który odzyskuje dynamizm misyjny z centralnego miejsca Jezusa Chrystusa. Razem z Papieżem Franciszkiem chcemy podjąć to wyzwanie: „Wyjdźmy, wyjdźmy, aby ofiarować wszystkim życie Jezusa Chrystusa (...) Wolę Kościół, który jest posiniaczony, zraniony i splamiony od wyjścia na ulicę, raczej niż Kościół, który jest chory z powodu odosobnienia i wygody kurczowego trzymania się własnych zabezpieczeń.

3.2. Potrzeba odnowienia procesów formacji wiary

Na szczególną uwagę zasługuje formacja i katecheza, szeroko omawiane na drodze synodalnej jako pilna odnowa kościelna. Nasza pierwsza formacja, niezależnie od jakości, rygoru i celu, do którego dążyła, nie wykształciła nas w wystarczającym stopniu, aby jak najlepiej odpowiadać społeczeństwu, w którym żyjemy i głosić Ewangelię w całości. Z tego powodu formacja nie może ograniczać się jedynie do przygotowania duszpasterzy lub być przeznaczona do rozwoju intelektualnego osób, ale musi przyczyniać się do umocnienia bardziej spójnej tożsamości uczniów, która budzi przekonanie i przekonanie o swojej wierze chrześcijan. misja rozpocznie się od spotkania z Chrystusem. Musi także integrować i wzmacniać różne wymiary człowieka: fizyczny, emocjonalny i duchowy, w świetle poszukiwań, potrzeb i pragnień dzisiejszych wierzących mężczyzn i kobiet.

Ważnym wyzwaniem w tej dziedzinie jest przygotowanie wiernych do synodalności, z myślą o bardziej współodpowiedzialnej postawie wszystkich w życiu Kościoła i lepszym sprawowaniu władzy.

3.3. Katecheza na wszystkich poziomach

Droga synodalna służyła ożywieniu w Kościele potrzeby odnowy katechezy na wszystkich poziomach i w różnych jej aspektach: metodzie, treści, czasie trwania, etapach itd. Nalegano, aby promowała autentyczne osobiste i wspólnotowe doświadczenie spotkania z Jezusem, które wyraża radosne głoszenie kerygmatu, wprowadza doświadczenie tajemnicy wiary poprzez bardziej aktywną i partycypacyjną liturgię, łączy wspólnotę chrześcijańską i przyczynia się do do wyrażania wiary poprzez życie braterskie i służbę najbardziej kruchym. Pilnym wyzwaniem jest odnawianie propozycji katechetycznych i formowanie katechistów.

3.4. Rodzina i edukacja. przekaz wiary

W kilku sprawozdaniach diecezjalnych z niepokojem podkreśla się, że stoimy w obliczu prawdziwej potrzeby ewangelizacyjnej z powodu wielkich trudności i braków, jakich doświadczają procesy przekazywania wiary w naszej kulturze. W podobny sposób istnieje pilna potrzeba wychowania, ponieważ wychowanie sprowadza się często do rozumienia utylitarnego i funkcjonalnego, a jego integralny charakter i służba formacji osoby nie są dostatecznie rozwinięte.

[6] Radość Ewangelii, nr 49

Machine Translated by Google

3.5. pobożność ludowa

Pobożność ludowa to dobra wiadomość, ubrana w różne kolory w całym kraju, ucieleśniająca kulturę ludzi, którzy wierzą i żyją swoją wiarą w głębokiej harmonii ze swoim środowiskiem i dziedzictwem przodków. Ważne jest „umiejscowienie pobożności ludowej nie tylko jako tematu, ale także jako rzeczywistości kościelnej i tożsamości własnej duchowości. Oprócz ożywienia pragnienia poznania i przeżywania naszej wiary bardziej z tego teologicznego miejsca".

Pobożność ludowa „przekształca się w bogactwo naszego Kościoła", dynamiczną obecność Ducha Bożego, która wyraża się we własnych językach w celu przekazywania i przeżywania wiary: w tańcach religijnych i pielgrzymkach do sanktuariów maryjnych, w śpiewie do boskości i religijności związanej z ziemią, słońcem i morzem. Dobra wiadomość, gdzie taniec i odnawiająca się radość pozwalają na połączenie z sacrum.

3.6. Przyjazny i integracyjny kościół

Raporty diecezjalne zgadzają się co do potrzeby bycia Kościołem bardziej inkluzywnym. Istnieje przekonanie, że albo Kościół wyłączył niektórych, albo są ludzie, którzy sami wykluczyli się ze wspólnoty, która nie ma już dla nich znaczenia. Wyzwanie większej inkluzywności wiąże się nie tylko z poszerzeniem kręgu ludzi, których musimy przyjąć, ale ze świadomością, że Kościół musi troszczyć się o wszystkich ludzi.

Kościół musi być przestrzenią, „gdzie ludzie czują się komfortowo, gdzie mogą wyrażać swoje opinie, uczucia i przekonania bez osądzania", „prawdziwą przestrzenią szczerego, wolnego, przejrzystego dialogu", „przestrzenią uzdrawiania dla wszystkich i wszystkich ".

3.7. Zmarginalizowane i wykluczone: empatia ze światem bólu

Obecność z cierpiącymi jawi się jako warunek sine qua non jakiejkolwiek możliwości nawrócenia i przemiany kościelnej. Poruszająca jest amplituda, z jaką pojawiają się ci, którym jesteśmy wezwani do towarzyszenia: „każdemu, kto cierpi", „musimy towarzyszyć wszelkiemu bólowi". Prawdopodobnie kontekst pandemii uwypuklił pilną potrzebę zaspokojenia wszelkiego rodzaju potrzeb: fizycznych, emocjonalnych i duchowych, martwiąc się o ogólny stan zdrowia ludzi.

Preferencyjna opcja dla ubogich jest dziś określona w sposób szczególny w przypadku migrantów, osób starszych, uzależnionych od alkoholu i narkotyków oraz osób niepełnosprawnych.

3.8. Kościół a osoby o różnych orientacjach seksualnych.

W linii Kościoła integracyjnego i przyjmującego, potrzeba otwarcia się na ludzi tak zwanej różnorodności seksualnej, którzy często czuli się osądzeni lub niezrozumiani w Kościele, znalazła szczególny oddźwięk na drodze synodalnej.

Machine Translated by Google

Zgodnie z tym, co wydarzyło się w kulturze, wydaje się ważne, aby wspólnota kościelna podejmowała konkretne gesty i promowała inicjatywy na tym polu, aby ci, którzy rozumieją część różnorodności seksualnej, mogli również czerpać ze źródeł Ewangelii, które są włączone do Kościoła ... i stamtąd karmić swoje życie we wszystkich jego wymiarach.

Rozeznanie biskupie wyraziło potrzebę, aby Kościół jako całość mógł studiować ten temat i jego duszpasterskie implikacje. Pojawiają się pytania o to, jak jednocześnie odnieść się do akceptacji różnorodności seksualnej oraz prawdy o małżeństwie i seksualności, które są charakterystyczne dla antropologii chrześcijańskiej. Pojawia się również pytanie o rodzaj struktur duszpasterskich oraz o relację z resztą wspólnoty, jaką zakłada otwarcie na tym polu, ponieważ specyficzne doświadczenie kościelne, z jakim mierzy się to wyzwanie, jest znikome.

III. Wnioski: kolejne kroki

Kościół w nawróceniu

Procesy uczestnictwa w Kościele, takie jak te, których doświadczyliśmy w czasie Synodu i eklezjalnego rozeznania, wraz z rozbudzaniem nadziei, budzi także nieufność w niektóre grupy katolików, zwłaszcza duszpasterzy. Istnieje obawa, że wyniki konsultacje i uczestnictwo ograniczają się do dokumentów nakazowych, które pozostawiają rzeczy bez zmian lub bardzo słabo wprowadzają zmiany. Dlatego w Raportach diecezjalnych podkreśla się, że „to wszystko nie może zniknąć", że muszą istnieć działania transformacyjne i struktury, na które te działania wpływają.

Jako biskupi uważamy, że ważne jest, aby zająć się tą tęsknotą i żądaniem, zajmując się tymi problemami i ich możliwymi rozwiązaniami, które wyrażają wierni.
Ignorowanie ich byłoby ignorowaniem działania Ducha Świętego w całym Ludu Bożym i zwiększaniem nieufności.

Papież Franciszek w swojej adhortacji Evangelii gaudium zachęca nas do „kroczenia drogą duszpasterskiego i misyjnego nawrócenia, które nie może pozostawić rzeczy takimi, jakie są"7. I przypominając Sobór Watykański II, mówi nam, że „Chrystus wzywa Kościół pielgrzymujący do nieustannej reformy, której zawsze potrzebuje sam Kościół jako instytucja ludzka i ziemska"8. To nawrócenie musi dotyczyć różnych poziomów wspólnoty kościelnej: musi mieć charakter osobowy, strukturalny i duszpasterski, i musi wyznaczać nasze poszukiwania i drogi, w taki sposób, aby biorąc wkład różnych wspólnot, przejmujemy odpowiedzialność za to, czym jest Duch dając nam szept i często głośno krzycząc.

[7] Radość Ewangelii, nr 25

[8] Evangelii gaudium, nr 26, powołując się na dekret o reintegracji jedności nr 6.

Machine Translated by Google

Zaangażowanie w prawdę, przejrzystość, sprawiedliwość i zadośćuczynienie

Kryzys nadużyć będzie nadal towarzyszył nam ze swoimi katastrofalnymi skutkami w życiu i misji Kościoła, ale pozwolił nam również nabyć nowe przekonania i priorytety, których wcześniej nie mieliśmy lub nie uważaliśmy za naprawdę istotne. Dlatego musimy zdecydowanie przyjąć zobowiązanie do przestrzegania prawdy, przejrzystości, sprawiedliwości i zadośćuczynienia tym, którzy doznali wykorzystywania seksualnego, nadużycia władzy i sumienia. Osobiste, strukturalne nawrócenie
oraz żądania duszpasterskie, by odrzucić autorytaryzm, indywidualizm i klerykalizm; Tylko w ten sposób można przezwyciężyć wszelkiego rodzaju nadużycia.

Prawdziwa kultura synodalna

Odnowa Kościoła w Chile przebiega poprzez wspieranie bardziej ewangelicznych relacji i tworzenie prawdziwej kultury synodalnej, która zapewnia szerokie uczestnictwo Ludu Bożego, co ułatwia i promuje zaangażowanie wszystkich jego członków w budowanie zdrowych struktur i relacji, które ułatwiają spotkanie z Bogiem Życia.

Kler

Niezbędne jest towarzyszenie duchowieństwu w wyzwaniach ich misji iw sytuacjach życiowych, a także wzbogacanie i odnawianie rozumienia posługi kapłańskiej w świetle synodalności. Ten proces synodalny nie może być doświadczany jedynie jako przeciążenie administracyjne lub jako jeszcze jedno zadanie, które należy podjąć, ale musimy nawiązać dialog z kapłanami i w całym Kościele na temat tożsamości służebnej, na wzór Jezusa Dobrego Pasterza i uczestniczenia w nim. do wyzwań, jakie mamy dzisiaj w misji.

W tej dziedzinie istnieje również potrzeba prowadzenia stałej formacji duchowieństwa na poziomie narodowym, ale przede wszystkim diecezjalnym, aby wytyczyć drogę, która naprawdę ubogaca większość kapłanów i diakonów.

Kobieta

Potrzeba większego włączenia kobiet do Kościoła to wołanie, które wskazuje na pilną potrzebę.
Tu pojawia się odpowiedni dysonans: podczas gdy w społeczeństwie wyraźnie ujawnia się wiodąca rola kobiet, w Kościele jest to wciąż słaba dynamika. Dlatego niektóre kobiety odczuwają dyskomfort: czują się dyskryminowane i wykluczone z istotnej części życia Kościoła, zwłaszcza w tym, co dotyczy duszpasterstwa i podejmowania decyzji.
Wierzą, że jest to wyraz klerykalizmu i kultury macho obecnej w Kościele.

Stawienie czoła temu wyzwaniu nie może pozostać tylko w obszarze postaw, ale jest konieczne zintegrować obecność i protagonizm kobiet w strukturach kościelnych. Doceniane są podjęte dotychczas kroki: kobiety, które pełniły ważne role w niektórych Kościołach lokalnych, jako delegatki duszpasterskie, odpowiedzialne za duszpasterskie zarządzanie parafiami lub inne posługi diecezjalne. Jest to jednak ścieżka, którą trzeba pogłębić.

Machine Translated by Google

Młodzież

Udział młodych ludzi w życiu Kościoła powinien wzrastać nie tylko pod względem liczebności, ale i znaczenia, przyczyniając się także do spraw zarządczych i decyzyjnych.
„Daj im większy udział w planowaniu życia parafialnego, ponieważ często nie są oni zintegrowani z poprzednim, a jedynie po to, by przestrzegać tego, co wskazują dorośli". Trzeba „pozostawić młodych ludzi przed Kościołem jako siłę, która wychodzi naprzeciw przyszłości, mają siłę do zmiany".

Teraz, bardziej niż przyprowadzanie młodych do Kościoła, chodzi o wychodzenie im naprzeciw: docenianie ich poszukiwań, ich sposobów myślenia i rozumienia życia. To spotkanie może zmienić się w okazja do nawrócenia dla całego Kościoła. „Czujemy wyzwanie, aby stworzyć ścieżkę komunii między młodymi ludźmi i dorosłymi, że cenimy i szanujemy się nawzajem w różnorodności opinii i opcji życiowych". W ten sposób ubogacą się braterstwo i misja Kościoła, który jest zawsze powołany do tego, by być miejscem spotkania z Chrystusem dla młodych ludzi, gdzie każdy może odkryć swoje własne powołanie.

_____

Kończymy niniejszy Raport uznając, że stoimy przed historyczną szansą, darem Ducha, aby pokornie i zdecydowanie wejść na drogę duszpasterskiego nawrócenia, w służbie misji, którą powierzył nam Pan.

Synodalność to nie tylko strategia czy zasób, ale droga, którą Kościół musi żyć"
jako Lud Boży, odnawiany pod działaniem Ducha Świętego. Możliwość wspólnego przemyślenia, we wspólnym dialogu i rozeznaniu, posługi, którą musimy rozwijać, zmian, których musimy dokonać, i działania Boga, które powinniśmy przyjąć i rozwijać, jest prawdziwym darem od Pana. Prosimy Go o dar wierności i wytrwałości, aby jako pasterze odpowiadali na wezwania i nadzieje, jakie nasi bracia w wierze przejawiali w tym procesie synodalnym.

Na koniec kierujemy nasz wzrok na Jezusa Chrystusa, ponieważ tylko umieszczając Go w centrum życia Kościoła, możemy wciąż na nowo rozpocząć naszą wędrówkę. Prosimy Maryję, Matkę Bożą z Góry Karmel, aby pomogła nam umieścić nasze serca w sercu Jej Syna.

Konferencja Episkopatu Chile

Santiago, sierpień 2022